

SA PERDIU BLANCA

Tothom, a ses Ferreries, coneix es pou de sa Perdiu Blanca, d'Algendar, que està suvora es camí; pou abundós i d'aigo boníssima, i tan fondo, que s'hi poa a braços.

Festetjava a Algendar un jove de ses Ferreries, i fos de nits, fos de dia, des pou devora es camí li sortia una perdiu blanca, i voletetjant, sense mostrar-se gaire esquiva, desapareixia cap a Algendar.

Es jove, que era bon caçador, un dia li allargà s'escopeta, li afinà sa punteria així com va voler; li tirà; però sa perdiu blanca, sense fer menció de cap casta, va seguir voletetjant, voletetjant.

Altra i altra vegada, cada volta que li sortia, tornà a escopetetjar-la; però s'escopeta, que era de tota confiança, cada vegada li féu figa.

An es jove li entrà sa por: aquella bestiola podia enriure-se'n de ses escopetes i des caçadors.

Per consell d'un amic, carregà s'arma amb un ralet de plata. Li sortí sa perdiu blanca, voletetjant com sempre; es jove li tirà, i li rompé s'ala dreita; però a l'anar per aplegar-la, desaparegué: perdiu és, diable és.

Arribà en es lloc i rebé sa trista nova que sa seva al·lota, llavors, en aquell mateix moment, havia caiguda i s'havia romput un braç: precisament s'endret. D'aleshores ençà es pou d'Algendar se diu es pou de sa Perdiu Blanca.